
ÎNTRU DOUĂ LUMI.

MUZEUL DE ISTORIE SIGHIȘOARA ÎNTRU ANII 1950 - 1952¹

Florina Ștefan

Comunicarea externă se referă la strategia de gestionare a comunicării, pe care orice organizație o aplică cu scopul de a comunica mesaje publicului larg. Orice fel de informație, consultare, anunț, broșură, scrisoare, întâlnire și orice formă de contact între persoanele sau lucrurile din organizație și cei din afara acesteia face sau trebuie să facă parte din strategia de comunicare externă. Trebuie să se adopte toate tehnicile de management pentru ca mecanismul comunicării externe să funcționeze eficient.

A vorbi despre concepte: "*comunicare externă*", "*imaginea organizației*", "*strategie de comunicare*" în contextul istoric al perioadei comuniste, poate părea un demers imposibil sau sortit de la început eșecului. Pornind însă de la premiza că oamenii au simțit nevoia de a comunica în interiorul grupurilor din care făceau parte și în exteriorul acestora, vom descoperi că acest lucru nu numai că s-a și întâmplat, dar informațiile rămase constituie pentru noi, astăzi, o sursă de documentare asupra vieții și activității oamenilor în anumite perioade istorice.

Muzeul de Istorie Sighișoara a fost deschis la 24 iunie 1899 în incinta Turnului cu Ceas, fiind fondat de dr. Josef Bacon (1857-1941) sub denumirea de *Alt Schaessburg*. Muzeul a fost susținut de Asociația Națională de Sprijinire a Artei "*Sebastian Hann*", care avea stipulate obiective concrete în statutul său, așa cum aflăm din documentele aflate la Direcția județeană Mureș a Arhivelor Naționale. În statutul din 10 decembrie 1904 se menționează aceste obiective ca fiind: "*reorganizarea și dezvoltarea culturii artistice în rândul comunității germane din Transilvania, urmărind promovarea valorilor culturale și spirituale ale acesteia, susținerea artiștilor plastici tineri printr-o serie de expoziții, întruniri, precum și susținerea, păstrarea și aplicarea în construcții, atât urbane cât și rurale a stilurilor artistice vechi*"². Începuturile muzeului au fost modeste, el însă s-a dezvoltat constant și sistematic, astfel încât, în anul 1930 exista o colecție de piese vechi care ocupau aproximativ 20 de camere.³ Colaboratorii dr. Josef Bacon au fost de-a lungul timpului: profesorul Karl Serafim, dr. Friederich Krauss, pictorița Betty Schuller, dr. Friederich Meltzer, profesorul Georg Donath,

1 Toate documentele care au stat la baza acestui articol se află în arhiva Muzeului de Istorie Sighișoara, în dosarele anilor 1950, 1951 și 1952, filele celor trei dosare nefiind numerotate, fapt pentru care nu am putut cita numărul filei ce conține documentul/documentele la care facem referire.

2 ANDJ Mureș, fond *Consistoriul Evanghelic Sighișoara*, dosar 202, f.470-475

3 *Die Schäßburger Museen*, Friedrich K. Horeth Verlag, , Schaessburg, 1933

Julius Misselbacher și profesorul Julius Hollitzer care mai târziu a preluat conducerea muzeului până la naționalizare.

În anul 1949, *Comisiunea de Stat a Planificării- Institutul central de Statistică* trimite tuturor instituțiilor de cultură și artă un formular "M" privind inventarierea acestora. Din datele completate în acest formular aflăm că la sfârșitul anului 1949, începutul anului 1950, situația muzeului sighișorean era următoarea (citez exact documentul):

I. DATE GENERALE:

-*numele și adresa:* Muzeul Local "Sighișoara veche", Piața Eroul Maior Isacov, nr. 1, Turnul cu Ceas

-*telefon:* nu are

-*cui a aparținut:* muzeul a fost înființat în 1899 de Comunitatea Evanghelică C.A. din Sighișoara sub conducerea curatorului Dr. Iosif Bacon, medic

-*cui aparține în prezent:* Comunității Evanghelice C.A. Sighișoara, sub conducerea și îndrumarea Secției Culturale a Raionului Sighișoara.

-*cine l-a înființat:* Comunitatea Evanghelică C.A. din Sighișoara la îndemnul unui grup de amatori din toate clasele sociale condus de curatorul Dr. Iosif Bacon, medic, care până la moartea sa a fost custodele conservator al muzeului: 1899-1941

-*data înființării:* iunie 1899

-*în ce local se găsește instalat:* într-un turn al vechii fortificații a orașului Sighișoara, fostul Turn al Sfatului Orășenesc, Turnul cu Ceas

-*este local propriu sau închiriat:* localul este proprietatea orașului Sighișoara, pus la dispoziție scopurilor de muzeu. Clădirea este declarată monument istoric.

-*în ce stare se află localul:* mulțumitoare

-*are nevoie de reparații:* are nevoie de reparații la exterior și în interior

-*și ce reparații anume:* a) la exterior: acoperișul, burlanele, zidăria b) în interior: înlocuirea podelilor din 4 încăperi, în loc de cărămidă care face mult praf, beton, strat de ciment în grosime de 3 cm, tencuire, zugrăveală, repararea ușilor, 25 de geamuri

-*ultima reparație:* o restaurare generală s-a făcut în 1894, iar reparații mai mici în fiecare an până la 1948

-*de către cine:* orașul Sighișoara

- localul are conductă de apă numai pentru incendiu, în parte lumină electrică, căldură nu. Are mobilier propriu, potrivit scopurilor.

-*mai are nevoie de mobilier:* mai este nevoie de vreo 20 de vitrine pentru expunerea unor obiecte mai gingașe și periclitare de mâinile vizitatorilor, mărimea 100:60:20 cm. Ar mai trebui vreo 4 mese 200:120:100 cm.

-sonerie electrică de la ușa de la intrare în fiecare din cele șase etaje

II. ORGANIZARE

- muzeul în momentul de față este deschis și funcționează
- se poate vizita regulat: Duminica ora 11,30-14, Miercuri și Vineri ora 15-18
- se da posibilitatea să se facă și vizite extraordinare, în deosebi pentru grupurile străine de localitate
- cu toate că este deschis se lucrează și la reorganizare
- cu reorganizarea se ocupă custodele conservator cu un mic colectiv de amatori, compus din câțiva profesori și elevi ai școlii pedagogice, în muncă voluntară
- cine a subvenționat această muncă*: nimeni
- la baza reorganizării muzeului stă principiul să se dea un tablou instructiv al trecutului acestui oraș, în deosebi în privința vieții economice, manifestată în bresle, și în spirit economic-materialist
- există registru de vizite
- de obicei muzeul se poate vizita în grupe de câte 20-30 de persoane, grupele fiind conduse de custode-conservator și de înlocuitorii acestuia, dându-se explicații în limba română, maghiară și germană. Un afiș la intrare dă toate explicațiile necesare
- de cine este vizitat muzeul*: muzeul este vizitat de sindicate, școli, armată, țărănime, muncitorime, U.F.D.R., tineret. Tot așa și de toate cursurile de perfecționare profesională.
- din când în când muzeul este vizitat de grupuri venite de la țară
- numărul vizitatorilor lunari și anuali în lunile de vară 800 la mediu, în lunile de iarnă vreo 200.
- personal plătit de supraveghere nu este. Supravegherea se face în muncă voluntară, de un colectiv format din studenți și elevi
- acest colectiv lucrează cu multă dragoste și pricepere
- în general, localul este destul de încăpător pentru prezentarea colecțiilor. Obiectele de agricultură veche și de artă țărănească ar trebui expuse într-o sală mai spațioasă și mai luminoasă
- muzeul are 20 de încăperi, dintre care 5 mai mari celelalte mai mici
- pentru expunerea materialului pentru vizitele publicului stau la dispoziție 15 încăperi.
- avem 5 depozite
- acestea ocupă 5 încăperi
- aceste încăperi au utilajul necesar și sunt în legătură cu încăperile de expoziție.
- nu avem ateliere
- nu avem laboratoare

- ne trebuie unelte de tâmplărie, perii, ștergare
- muzeul nu are sală de conferințe
- conferințe se pot organiza în local. Ne lipsesc însă scaune potrivite pentru un cerc mai restrâns de participanți /60-80/
- muzeul are o mică arhivă
- muzeul nu are bibliotecă de specialitate
- muzeul e mixt: arheologie, istorie, numismatică
- predomină istoria
- materialul existent (patrimoniul) se află în stare învechită, uzată, cum a fost predat de donatori la timpul său.
- materialul (patrimoniul) este, după putință, conservat cu grijă.
- în general are mobilier necesar pentru conservarea lui, numai pentru unele obiecte, lipsesc cele 20 de vitrine indicate anterior.
- colecțiile sunt inventariate, reetichetarea este în curs, există catalog-registru inventar care se ține "în ordine", obiectele sunt evaluate încă din 31 ianuarie 1949 de colectivul de conducere al muzeului. Se menționează că, evaluarea a fost verificată de un reprezentant al Ministerului de Finanțe în martie 1949.

III.

Este notat faptul că: "muzeul nu are material care să reflecteze relațiile româno-ruse și româno-sovietice", " nu are material privitor la relațiile noastre cu țările de democrație populară", și de o deosebită inocență ni se par următoarele observații: "ca material care poate fi folosit în cadrul luptei pentru pace este potrivit tot materialul muzeului, în deosebi însă o scrisoare a lui Bonaparte către generalul Melas, de origine sighișorean, în fotocopie. Pentru reflectarea mișcărilor revoluționare se găsește la muzeu material referitor la mișcarea revoluționară de la 1848, iar pentru demonstrarea construirii socialismului se poate folosi materialul referitor la bresle." (!)

IV.

Munca în muzeu se duce voluntar. Personalul de muncă este compus dintr-un custode-conservator, asistenți, laboranți și supraveghetori din rândul profesorilor și elevilor de la Școala Pedagogică din Sighișoara. Acest personal nu este plătit de nimeni și lucrează voluntar. Custodele-conservator este profesor cu studii universitare de șase ani, doctor în litere, cu "vechimea în câmpul muncii" din 1914, iar la muzeu din 1930 ca asistent, din 1941 ca și custode-conservator, fiind membru în Sindicatul salariaților din Învățământ (...), activ și la orchestra filarmonică a Ateneului Popular din Sighișoara. Acest colectiv dă ajutor la orice chemare a custodelui, ajută efectiv conducerea muzeului la organizare, conducere, supraveghere, curățenie și conservare.

Se mai menționează în acest "formular M" date despre așa zisul "plan": *"există un plan de muncă și este întocmit pe un an-1951. Se execută după posibilitatea timpului liber al colectivului compus în totalitate din amatori, care au activitatea principală în alte ocupațiuni și profesii. Controlarea se face în ședințele colectivului și ocazional prin critică și autocritică"*.

De asemenea se menționează că se depun eforturi pentru mărirea colecțiilor, însă se spune că posibilitățile de sporire a lor sunt aproape epuizate.

Muzeul ține legătura cu muzeele de același gen din Sibiu, Brașov, Mediaș, Cluj, Târgu Mureș și Sfântu Gheorghe. Cu organizațiile de masa muzeul este în legătură prin vizitări. De asemenea se spune că din lipsa materialului nu se pot face expoziții temporare în localitățile vecine. Se mai menționează că *"muncitorilor li se dă posibilitatea să viziteze muzeul și de asemenea li se dau explicațiile necesare prin conferințele custodelui-conservator"*

Muzeul nu are nici un fel de venituri, nici subvenții. Muzeul nu are fonduri, foarte rarele donații benevole, ridicol de mici, se întrebuițează pentru materiale de curățenie și întreținere.

Cercetarea științifică a actelor păstrate în lăzile fostelor bresle, de altfel un material destul de cunoscut, este în curs. Se va face cu un colectiv de muncă, cerc special compus din profesori și elevi ai Școlii Pedagogice Mixte din localitate. Cercetări științifice nu s-au publicat, un studiu asupra materialului de arheologie s-a pregătit de Kurt Horedt, asistent la Universitatea din Cluj. Se mai menționează că se fac demonstrații științifice cu ocazia vizităților și de asemenea se menționează ca realizare importantă faptul că muzeul se bucură de o popularitate din ce în ce mai mare în masele largi de localnici și străini.

Propunerile și concluziile le găsim în încheiere: *"Ne lipsește o subvenție pentru a angaja ghizi plătiți, care să stea-ca oameni de încredere și pricepuți- la dispoziția vizitatorilor în tot restul zilei. Nu putem recomanda introducerea de taxe de intrare, acestea ar fi împotriva principiului de gratuitate a instituțiilor de cultură și ar micșora foarte simțitor numărul de vizitatori. Propunem pentru viitor crearea unei clădiri speciale destinate scopurilor muzeale, lărgirea și desfacerea colecțiilor, expoziții de actualitate. Posibilitățile locale de îmbunătățire depind de înțelegerea și bunăvoința organelor administrative locale. Oamenii cu tragere de inimă și iubitori de muncă culturală se găsesc în localitate și pentru scopurile muzeului..."*(semnează Julius Hollizer, custode conservator, Sighișoara, 5 aprilie 1951).

Într-un alt document , anexă la chestionarul amintit, având nr. 32/1951 se reproduce schema nominală a colectivului de amatori:

1. Dr. Hollitzer Iulius, profesor, custode-conservator al muzeului

2. Friderica Theil, muncitoare
3. Dr. Robert Iacobi, inginer
4. Francisc Letz, arhitect
5. Ioan Weber, profesor
6. Dr. Ioan Markus, profesor
7. Dr. Fritz Mild, pensionar
8. Rolf Haleksy, elev la Școala Pedagogică Mixtă din localitate
9. Gerda Schuller, elevă -idem-
10. Adolf Aescht, elev -idem-
11. Grete Wellmann, elevă -idem-
12. Eugen Schotsch, profesor pensionar
13. Elena Kraus, învățătoare
14. Karlfriz Brandsch, elev pionier
15. Eleonora Auer, funcționară la Școala Profesională Mixtă.

De asemenea se propune o schemă de personal pentru viitor. Aceasta ar face ca întreaga activitate muzeală să se desfășoare în cele mai bune condiții: un post de director-custode conservator, un post de asistent director custode-conservator: *"amândoi trebuie să fie cunoscători de limba română, maghiară, germană și latină, ca să poată face studierea obiectelor."* Apoi se spune că ar mai fi nevoie de doi ghizi cunoscători de limba română, maghiară și germană și de doi îngrijitori *"oameni de încredere și pricepuți"...* *"pentru tot personalul este condiția principală să aibă tragere de inimă la munca muzeală, răbdare și agilitate"*.

În același document se menționează necesitatea unor lucrări de reparații și curățirea radicală a clădirii (fiind monument istoric), introducerea iluminatului electric, încălzitul cu gaz, dotarea unui birou cu mobilierul necesar, apreciindu-se că toate acestea ar costa aproximativ 800.000 lei. (5 aprilie 1951, Julius Hollitzer).

Se pare că fiecare muzeu întocmea lunar o *fișă de activitate* și trimestrial un *raport de situație*. Aflăm astfel că, în luna februarie 1951 patrimoniul muzeal, conform inventarului întocmit în august 1948 și revizuit în august 1950, era format din: 3367 poziții cu 5585 obiecte, din care erau expuse 4381 și depozitate 1204. De asemenea, se fac referiri și la numărul de vizitatori ai lunii februarie 1951:

"total număr vizitatori:384
vizitatori pe grupuri: 167
vizitatori individuali: 217
grupurile de vizitatori: 10
muncitori: 1 grup de 16 persoane
țărani: 1 grup de 8 persoane
salariați: 3 grupuri totalizând 23 persoane

școlari și studenți: 4 grupuri, 114 persoane
militari: 1 grup de 6 persoane”

Se menționează că activitatea la muzeu în această lună de iarnă s-a ”mărginit” la conservarea obiectelor, la curățenie și la conducerea și ”călăuzirea” vizitatorilor. Nu s-a putut lucra altceva deoarece ”localul nu este încălzit” și este doar parțial iluminat electric. Mai aflăm că în zilele de duminică ”*au venit 80-120 de vizitatori, dar și în zilele de lucru muzeul a fost vizitat aproape zilnic*”. În luna martie a anului 1951, în afară de activitatea curentă ”*s-a mai colaborat împreună cu Gostat și SMT la o expoziție agricolă în vederea campaniei de însămânțare*” (!).

Numărul de vizitatori creștea și atunci odată cu venirea primăverii: în luna aprilie 1951 au fost 1207 vizitatori, în luna mai 1951 au vizitat muzeul 702 persoane. Tot în luna mai a acestui an se menționează prezența la muzeul din Sighișoara a doi specialiști de la Muzeul Etnografic din Cluj, a cinci specialiști de la Muzeul din Tîrgu-Mureș, a domnului dr. Eugen Crăciun ca reprezentant al Academiei RPR și a unei reprezentante a Arhivei de Stat de la Sibiu.

Un proces verbal încheiat în 2 Iunie 1951 menționează schimbarea din funcție a domnului Julius Hollitzer și înlocuirea acestuia cu tovarășul Alexandru Baci. Se face o predare/primire a inventarului muzeului, în prezența reprezentantului Bisericii Evanghelice CA din Sighișoara, Berthold Fronius și reprezentanții Sfatului Raional Sighișoara, numiți la conducerea muzeului, respectiv tovarășul Alexandru Baci (director) și asistenți tovarășul Eugen Koncz și (!!!) tov. Julius Hollitzer. Se trece la predarea/primirea bunurilor depozitate și expuse la Muzeul Local ”Sighișoara Veche”, ”*conform instrucțiunilor primite cu Ordinul cuprins în Decizia Nr.99/1951 din 29 Mai 1951 a Sfatului Popular al Raionului Sighișoara*”. Se predă și se primește tot ceea ce se află în registrele de inventar, precum urmează: ”*Muzeul local ”Sighișoara Veche” instalat în turnul istoric(!) al orașului, turnul cu ceas (...) cu toate obiectele expuse în 21 de încăperi.*” Obiectele sunt menționate în catalogul special al muzeului pe foile 1-98, cu 3367 numere/poziții. Se mai menționează în acest document că obiectele de valoare mai însemnată ”sunt arătate în anexă”. O altă mențiune apare în încheierea procesului verbal din 2 Iunie 1951: ”*Tot așa am luat în primire cele 82 de tablouri din Castelul Criș al conților Bethlen, depozitate deocamdată în localul muzeului ”Sighișoara Veche”, dintre care 42 sunt portrete de însemnătate istorică ale familiei Bethen*”. Documentul este semnat de cel care predă: J.Hollitzer, de cei care primesc: Director Alexandru Baci, asistent Koncz Eugen, asistent J. Hollitzer și în calitate de martor, reprezentantul Bisericii Evanghelice CA Berthold Fronius.

Este momentul când, practic, muzeul ”Alt Schässburg” intră în proprietatea statului.

După doar un an, la 7 august 1952, un alt document, un proces verbal de predare primire, menționează schimbarea directorului Alexandru Baci și predarea/primirea obiectelor de patrimoniu inventariate la muzeu. Fostul director Alexandru Baci predă noii directoare Neagoie (Neagoe) Doina, în prezența tov. Nițescu Aurelia - asistentă, a tov. Câdea Ioan – îngrijitor la Muzeul "Sighișoara Veche" și a tov. David Irina din partea Sfatului Popular Raional Secția Artă și Cultură obiectele din muzeu, expuse în săli, holuri și aflate în depozite.

Noua directoare, Neagoie Doina, scrie un istoric al muzeului, pe care l-am găsit în manuscris și pe care îl redăm integral mai jos:

"În anul 1697 a luat ființă biblioteca liceului german din Sighișoara. După obiceiul sec.18 și începutul sec.19, lângă biblioteca liceului a fost colectată și colecția (!) de obiecte rare, care în jurul anului 1840-50-60 a fost sporită prin lucruri găsite prin săpături: obiecte preistorice și romane aduse de elevi. Atunci a început un interes nou de colectare a obiectelor vechi, mai ales la profesori și elevi.

În anul 1846 se face prima săpătură pe dealul Turcului (Witenberg) unde s-a dat prima data de Castrum Roman, aceste săpături au fost făcute de Graef.

În anii 1860-70 au fost continuate săpăturile tot în Dealul Witenberg, de către profesorul de istorie Carol Gooss, care a adus obiecte ca: țigle, altare, cărămizi, inscripții, obiecte de metal, monete, în colecția liceului german.

După Gooss s-a mai colectat lucruri din timpul roman: obiecte bisericesti și alte obiecte începând din sec.15.

Cu ocazia a o mie de ani dela înființarea regatului ungar în 1896, s-a aranjat la Budapesta o expoziție mare muzeală istorică în care au fost expuse foarte multe obiecte din această colecție a liceului și succesul mare care a avut aceste obiecte trimise la Budapesta din Sighișoara a îndemnat pe un mic cerc de intelectuali din Sighișoara de a înființa în Turnul cu ceas, o cameră pt. a arăta străinilor obiecte din trecutul orașului. O mare parte din obiectele aflate la Liceul din deal au fost aduse aici în turn și arme găsite în restul turnurilor din Cetate.

Dintre intelectualii cari făceau parte din acest cerc, făcea parte (!) și Dr. Iosif Bacon și profesorul Sachsenhein.

Dr.Bacon a continuat colectarea obiectelor vechi de la pacienții lui, cea mai mare parte din obiecte a fost donație iar restul au fost date în păstrarea muzeului. Au fost colectate mobile, obiecte de breaslă, arme și diferite obiecte din proprietatea orașului ca: truse cu instrumente medicale, tabloul cu Gombises, portretul primarului Mihael Helvic (!!!). Toate obiectele au fost aranjate de către profesori și elevi sub conducerea lui Dr. Bacon și anume: exista în timpul înființării oficiale din 25 Iunie

1899 probabil exista 4-5 camere aranjate care conțineau arme, mobile și lucruri de breaslă.(!!!)

Sub conducerea profesorului Carol Seraphin s-au făcut săpături în anul 1899-1900 pe dealul Witenberg, iar obiectele găsite au fost expuse tot la muzeu.

Nu exista un program fix de vizitare a muzeului în acest timp și nu oricine putea ca să-l viziteze.

La parterul anexat turnului locuia pasnicul Polder, care avea sarcina afară de paza turnului să conducă și pe vizitatori. După moartea pasnicului conducerea în muzeu era făcută de Dr. Bacon. În acest timp la muzeu nu era deschis pentru oricine, astfel instituția era pusă mai puțin în slujba poporului (!). Cine voia să viziteze muzeul trebuie ca să meargă la Dr. Bacon acasă ca să vină el ca să i conducă (...)

În jurul anilor 1905-1908 muzeul a fost condus de Societatea "Sebastian Hann", care a fost înființată în Sibiu, denumită așa după un giuvaergiu, Sebastian Hann, care a trăit pe la 1700 și care a fost renumit pe timpul acela în meseria sa. Această societate transivăneană conducea și muzeul tot sub conducerea lui Dr. Bacon.(!) Ea avea ca scop să încurajeze arta modernă și voia să desvolte gustul pentru artă dar numai pentru clasa privilegiată. Această societate nu mai are activitate după primul război mondial.

În 1919-1920 începe o nouă reorganizare a muzeului sub supravegherea presbiteriului bisericii evanghelice și sub conducerea Dr. Bacon care mărește muzeul.

Până în anul 1926 au luat ființă următoarele camere: 1) antreul 2) sala cu lucruri preistorice 3) camera cu antichități de școală 4) sala cu obiecte bisericesti 5) sala cu bucătăria 6) sala ce reprezintă sec.19. 7) sala cu breslele 8) sala cu bresle 9) sala cu tablouri cu vederi ale orașului 10) sala ce reprezintă sec. 17. 11) sala cu armament 12) sala cu farmacie 13) sala cu monezi și rarități 14) camera cu biblioteca 15) sala cu agricultura 16) magazia 17) sala ce reprezintă jurul anului 1860. 18) sala ce reprezintă războiul mondial 19) sala cu obiecte romane 20) sala cu anul 1848. 21) galeria 22) sala ce reprezintă igiena și 23) camera de tortură în pivniță. Până în anul 1941 când Dr. Bacon a murit, muzeul a rămas așa organizat. Dr. Bacon a condus muzeul timp de 42 de ani.

Vizitatorii cari veneau la muzeu plăteau o taxă benevolă și fiecare iscălea într-un caiet suma ce o dădea.

După moartea lui Dr. Bacon conducerea muzeului a fost predată profesorului Dr. Julius Hollitzer sub care nu s-a schimbat reorganizarea muzeului. Profesorul Hollitzer conducea personal vizitatorii, cine voia ca să-l viziteze trebuia să meargă acasă la profesor ca să vină să-i conducă. Vizitatorii plăteau o taxă benevolă când voiau să viziteze muzeul – nu exista un program fix când se putea vizita muzeul. Deci

instituția aceasta continua să servească și pe mai departe o anumită clasă de oameni și în niciun caz masele largi ale poporului. Profesorul Hollitzer a condus muzeul până în iunie 1951 când muzeul a fost naționalizat. După naționalizare, profesorul Hollitzer a mai rămas 2 luni de zile ca asistent la acest muzeu, după aceasta a renunțat la acest post și a rămas ca profesor mai departe la Școala pedagogică germană.

După naționalizare muzeul a fost condus de către Baciu Alexandru – la muzeu au fost numiți 6 salariați.

În Octombrie, Noiembrie 1951 s-a început la reorganizarea muzeului după anumite criterii și anume: să nu se supraaglomereze cu obiecte, din lipsă de vitrine obiectele mărunte au fost magazionate, obiectele care împiedicau circulația și cele de interes secundar au fost depozitate.

Astfel reorganizat muzeul, el era totuși departe de a putea servii la ridicarea nivelului cultural și politic al oamenilor muncii, deși acum muzeul era deschis pentru ei. Vizitatorii vedeau în muzeu numai o mare colecție de obiecte interesante și nimic mai mult.

De aceia muzeul a trebuit să treacă prin o nouă reorganizare care a început deodată cu numirea unui nou director Neagoe Doina, și această reorganizare este în curs. (adică chiar semnatara acestui document !!! n.a.) .

Noua reorganizare se face pe baza unei tematici noi, pe linie marxist-leninistă-stalinistă după modelul muzeelor din Uniunea Sovietică. Astfel reorganizat, muzeul trebuie să oglindească dezvoltarea societății, a mijloacelor de producție deci forțelor de producție și relațiile de producție și lupta de clasă dealungul vremurilor.

Sălile se împart de acum după orânduirile sociale, începând cu comuna primitivă, cu trecerea la sclavagism, feudalism, capitalism, lupta pentru luarea puterii politice de către clasa muncitoare în frunte cu Partidul său iar sala cea mai mare este destinată înfăptuirii socialismului în Raionul Sighișoara.

În această muncă avem ca sprijin în primul rând Comitetul Raional de Partid, sprijinul Secției Culturale ale Regiunii și sprijinul colectivelor constituite din profesori, tehnicieni și muncitori din orașul Sighișoara.

Lucrările pe săli le execută activul muzeului.”

Am reprodus integral acest document (Foto 1) deoarece am considerat că el descrie cel mai bine ideea existenței acestei instituții muzeale "între două lumi". O lume a valorilor și o lume în care nonvalorile au acaparat totul, au confiscat totul, începând cu proprietatea și terminând cu moralitatea. De la respectarea adevărului istoric s-a trecut la falsificarea acestuia, iar limba română a fost siluită de tovarăși semianalfabeți.

Demersul început cu acest articol va continua.

Istoriul muzeului din Sighișoara

În anul 1697 a luat ființă biblioteca liceului german din Sighișoara.

În jură obișnuie se d. 18 și începutul se. d. 19. lângă biblioteca liceului a fost colectată și colecția de obiecte vechi care în jurul anului 1840-50-60 a fost sporită prin lucruri găsite prin răpăturile obiecte preistorice și romane aduse de elevi. Atunci a început un interes nou de colecționari a obiectelor vechi mai ales la profesori și elevi.

În anul 1846 se face prima răpătură pe dealul Turcului (Pod ^{Wittenberg} Podmoock) unde s-a dat prima dată de Gosthum Pomou., alte răpături au fost făcute de G. Graef.

În anii 1860-70 au fost continuate răpăturile tot în dealul Turcului, de către profesorul de istorie Carl Goss. ^{Wittenberg} și a dus obiecte ca: țigle, etou, cărămizi, inscripții, obiecte de metal monete în colecția liceului german.

În jură Goss s-a mai colectat lucruri din timpul roman: obiecte bronziate și alte obiecte începând din se. 10. În ocazia a o mie ani ale înfringerii regelui ungar în 1896 ^(cuștăbă după al. hilat) și în 1898 s-a organizat la Budapesta o expoziție mare muzeală istorică în care au fost expuse foarte multe obiecte din această colecție a liceului și succesul mare care a avut aceste obiecte trimise la Budapesta din Sighișoara a îndemnat pe un cerc mic de intelectuali din Sighișoara de a înfrunța în Turbulul în aer, și comisi pt. o obște străinilor obiecte din Treburul slavului. O mare parte din obiectele aflate la Land din deal au fost aduse aici în tren și aduse găsite în restul Turbulului și țetate.

Printre intelectuali care facem parte din cerc, facem parte și H. Josef Baccor și profesorul Locksenheim. H. Baccor a continuat colecționarea obiectelor vechi.

Zwischen zwei Welten – Das Schässburger Geschichtsmuseum in den Jahren 1950 – 1952

In dem vorliegenden Beitrag wird die externe Kommunikation, des Schässburger Geschichtsmuseums, die Art und Weise in welcher dieses dem Publikum in den Jahren 1950 – 1952 darstellte und *dargestellt wurde* und dessen in diesem Zeitraum stattgefundene Veränderung untersucht.

Es werden zeitgenössische Dokumente welche sich auf Organisationsschema, Angestellte, Inventar innere Ordnung des Schässburger Museums beziehen zitiert. Es war eine Zeit des Überganges. In dieser Zeit, am 2. Juni 1951 wird Herr Iulius Hollitzer durch Genosse Alexandru Baciú als Museumsleiter ersetzt. Zu diesem Zeitpunkt wurde das Museum „Alt-Schässburg“ praktisch Staatseigentum. Am 7. August 1952 wird Alexandru Baciú von der neuen Direktorin Neagoie (Neagoie) Doina ersetzt.

Es wird in diesem Artikel auch ein Manuskript von Neagoie Doina zitiert, - eine Geschichte des Museums, in welchem auch die Notwendigkeit einer Neugestaltung des Museums hervorgehoben wird:

„Die Neugestaltung wird aufgrund neuer Themata, auf marxist-leninist-stalinistischer Linie, nach Beispiel von Museen der Sowjetunion vollzogen. Aufgrund dieser Neugestaltung, muss das Museum die Entwicklung der Gesellschaft, der Produktionsmittel, also der Produktionskräfte, die Produktionsbeziehungen und den Klassenkampf im Laufe der Zeit widerspiegeln.“

Cuvinte cheie: comunicare externă, naționalizare, tranziție, Muzeul de Istorie Sighișoara, Alt Schässburg

Schlüsselworte: externe Kommunikation, Verstaatlichung, Übergang, Schässburger Geschichtsmuseum, Alt Schässburg